

Molnár Krisztina Rita

Májusi mondatok

Miért jutott ma eszembe, hogy mennyire gyűlöltem gimnazistaként a kötelező vonulásokat, amikor szedett-vedett munkásőr-egyenruhába kellett öltöznünk, hogy a tribün előtt elvonulva valami egészen hamis tablókép statisztái legyünk?

Mióta megszülettek, nem voltam még a három gyerekemtől ennyire és ennyi ideig távol.

Hogy ne forgassam a fejemben egyfolytában a szürreális sebészeti csodát, ahogy valakiből – akit ráadásul épp csak ismerek – kiveszik a szívét, hogy restaurálják, akár egy sérült alkotást, elmentem estefelé a román boltba otthonosabb ízekért, zakuszkáért, torockói sajtéért.

Rossz hírek, rossz hírek, rossz hírek.

Éjjel felébredni, beszélni valakihez, aki 1200 km-re a műtétje óta alszik és nem ébred fel napok óta, ébresztgetni fejben kimondott szavakkal – pedig az álmot mindig szent dolognak tartottam, amit nem szabad megzavarni.

Reggel Mina kék cinkét fogott, behozta a házba, de kimentettük a szájából, a madár elrepült, otthon pedig hét vagy nyolc év után először virágzik a kék szerelemvirág.

Görög hallevés Sofiáéknál – eddig mennyire ódzkodtam mindig a sápatag, mediterrán hallevesektől, az etalon szegedi halászléhez képest löttynek tűnt mind, de tévedtem, isteni eledel.

A hiábavalóság dicsérete: filléres, antik porcelánvásáron válogatni órákig, kilépni a valóságból, sikerrel összeállítani egy elegáns Bavaria teáskészletet – mikor teázunk mi egyáltalán csészéből? –, pont, mint a nagyiéke volt, amit a '30-as években vásároltak leendő háztartásukba, és amit haláluk után gyerekeik érthető okokból elkótyavetyéltek.

Vándorcirkusz járt itt, egy francia család, dinasztia, mindig megnyugtat, amikor beülök a sátorponyva alá a szűk padra, hogy Tyll Ulenspiegel népe még tartja magát.

Az óceáni éghajlat megtanítja az embert örülni mindannak, amit annyira természetesnek veszünk otthon, annak például, hogy egyszerűen süt a nap.

Ayhan Gökhan interjúja Zsófi portréfotójával, ami két éve készült Granadában, Federico García Lorca házának kertjében – erős visszavágódás.

Este az ágyban Nádas-beszélgetéseket hallgatok, megnyugtat a hangja, a fojtott, átgondolt békéje.

Egy nap Darinával – az exmonarchia közös bája.

Tolle lege: „És kirohant a konyhába egy tenyerében maradt pofonnal.” (Bereményi Géza: Magyar Copperfield)

Áradások, folyamatos áradások.

Nem minden halál az élet következménye.

Egy regényről – most Borbély Szilárd Nincstelenek – beszélgetni másokkal minden alkalommal felkavaró, közös merülés.

Az ikrek 25. születésnapja – piros, szép nap, fáj, hogy mind a hárman a világ három különböző pontján vagyunk, még nem volt ilyen, és ne is legyen.

Levezés a Kolozsvári Ünnepi Könyvhétről, talán harmadszorra nem marad el.

A világ legszörnyebb – pedig már a kilencedik, de egyik sem volt hasonló – Covid-tesztje: húsz percig ömlik a könny a bal szememből, a bal dobhártyám, mintha kilukadt volna, éles fájdalom, a bal agyféltekém elzsibbadt, alig tudom folytatni a napot.

Maszkban a londoni metrón egymáshoz dőlve Emmával – tükröződünk az ablaküvegben, mintha filmet néznék.

Újabb – ezúttal nem fájdalmas – Covid-teszt a Harley Streeten, ide járt Poirot fogorvoshoz, megint a szürreális tartomány.

Emmával főzünk, békés, igazi pünkösdvásárnap, galambok helyett szarkák és egy meghökkent mókus a kis kertben.

Meglepetés: egy jóbarát, Csaba vár a luxemburgi reptéren, addigra már nem sírok, de kint természetesen ömlik az eső és minden zárva, pedig elfogyott a kávé.

Annyira kevés volt ez a két nap Londonban és annyira kellett, mert kilenc hónap távollét után meglátni az embernek a gyereket, pont amennyi idő alatt megszületik – regresszióba esem a bánattól: hülye covid, hülye brexit, hülye törvények, hülye, hülye, hülye világ.

Hamarosan postázzák Az utolsó indiánkönyvet.

Kávé Bárdos Miklóssal a portugál negyedben egy régi kútnál, eső utáni napsütésben.

Online jógaóráim volt – ki hitte ezt? Én nem.

Ha hazaérek egyszer, és felfogom lassan – mert mindig mindent lassan, ami volt –, mivel töltöttem az elmúlt évet, végre folytatom majd a Gombosdoboz írását, de már nem úgy, ahogy elkezdtem, mert nem úgy vagyok én, ahogy voltam, amikor belevágtam.

Charleville, Arthur Rimbaud szülőháza csak 180 km, négy hónapja akarok eljutni ide, de a francia határon eddig nem lehetett átjutni a járvány miatt, de most végre ott álltam az öreg malompadláson, ahová tizenkét éves korában az anyja bezárta, ahol rájött, máshonnan kell nézni, hogy megértse a dolgokat az ember.

Bonnie Parker versei – milyen vékony jég a költészet és a bűn határa –,
„Good-bye and God bless you for asking
But I'll stick out now till the last.”

